

har haft indtægter, der overstiger fradragene i § 30, stk. 2 og 3.

Selvangivelsespligten påhviler arvingerne, hvis boet er udleveret til privat skifte, og bobestyreren, hvis der er tale om et bobestyrerskifte. Ved privat skifte af et uskiftet bo i den efterlevende ægtefælles levende live påhviler selvangivelsespligten dog kun den efterlevende ægtefælle. Dette har sammenhæng med, at den eneste indkomst, der skal beskattes i et sådant bo, er gevinst og tab ved udlodning af boets aktiver til andre arvinger og legatarer, jf. § 72, stk. 1, og at den efterlevende ægtefælle frem til udlodningen har haft fri rådighed over alle boets aktiver.

Det foreslås i *stk. 2*, at selvangivelsen af bobeskatningsindkomsten indgives samtidig med, at boopgørelsen indsendes til den kommunale skattemyndighed efter dødsboskiftelovens bestemmelser herom.

Dødsboskifteloven giver mulighed for, at man med skifterettens tilladelse kan vente med at indsende opgørelse af nærmere afgrænsede dele af boet til efter boets afslutning. Det foreslås, at der i sådanne tilfælde samtidig med tillægsopgørelsen skal indsendes et tillæg til selvangivelsen.

Efter *stk. 3* finder de almindelige regler i skattekontrolloven *om* adgangen til efter anmodning at give henstand med indgivelse af en selvangivelse, *om* beregning af skattetillæg for ikke rettidig selvangivelse, *om* adgangen til at søge en selvangivelse fremtvunget ved pålæg af daglige bøder og *om* adgangen til at foretage skatteansættelsen skønsmæssigt, hvis selvangivelsen ikke foreligger på ansættelsestidspunktet, tilsvarende anvendelse på de særlige selvangivelsesfrister efter *stk. 2*.

Til kapitel 17

Kapitlet viderefører i tilpasset form de regler om tillægsskat og efterbetaling, som i dag findes i statskattelovens § 43. Kapitlet er opdelt i en bestemmelse vedrørende tillægsskat (§ 86) og en bestemmelse vedrørende efterbetaling (§ 87).

Til § 86

Bestemmelsen omhandler krav om tillægsskat i anledning af, at afdøde har overtrådt straffelovens § 289 eller §§ 13, 15 eller 16 i skattekontrolloven (forskellige former for skattesvig eller lignende forbrydelse). Krav om tillægsskat er typisk, men ikke nødvendigvis, ledsaget af et krav om efterbeskatning efter § 87.

Bestemmelsen erstatter den nuværende § 43, stk. 2-6, i statsskatteloven.

Efter bestemmelsen skal der betales en tillægsskat af samme størrelse som skatten af den udeholdte

indkomst i tilfælde, hvor afdøde har overtrådt én af de nævnte lovbestemmelser. Tillægsskatten har således en forebyggende karakter, men er af administrative grunde udformet som et skattekrav. Det indebærer bl.a., at når et krav om tillægsskat først er anerkendt eller fastslået ved dom, finder de almindelige regler for opkrævning mv. af skattekrav tilsvarende anvendelse, jf. forslagene til §§ 87 og 89.

I *stk. 1-3* sondres der mellem, om straf for de nævnte forhold er fastsat før dødsfaldet, jf. *stk. 2* og *3*, eller om straf ikke er fastsat før dødsfaldet. Straf for de nævnte forhold kan være fastsat administrativt, jf. § 20 i skattekontrolloven, eller idømt eller vedtaget i retten.

Det foreslås i *stk. 1*, at der indlægges et loft over tillægsskattens størrelse, således at tillægsskatten ikke kan overstige størrelsen af den eventuelle bøde, afdøde selv kunne være idømt for det strafbare forhold, hvis dødsfaldet ikke var indtrådt.

Forslagene i *stk. 2* og *3* er en videreførelse af de gældende bestemmelser i statsskattelovens § 43, stk. 3 og 4.

Det foreslås i *stk. 4*, at kompetencen til at afgøre, om der skal fremsættes krav om tillægsskat, henlægges til skatteministeren. Det er herefter hensigten at udlægge kompetencen til den lokale told- og skatte-region.

Det foreslås i *stk. 5*, at reglerne i § 20 i skattekontrolloven om administrativ afgørelse af visse skattestraffesager skal finde tilsvarende anvendelse på sager om tillægsskat. Dette indebærer, at spørgsmålet om tillægsskat kan afgøres administrativt af Ligningsrådet eller den, som Ligningsrådet bemyndiger dertil, hvis dødsboet, arvinger eller en efterlevende ægtefælle, der hæfter for tillægsskatten, anerkender, at afdøde har begået den angivne forbrydelse, og erklærer sig indforstået med at betale tillægsskatten inden for en nærmere angiven frist.

Efter *stk. 6* afgøres spørgsmålet om tillægsskat ved dom under anvendelse af reglerne i strafferetsplejen, hvis dødsboet mv. ikke kan anerkende et krav om tillægsskat i tilfælde, hvor der ved dødsfaldet ikke er fastsat en straf, jf. *stk. 1*.

Det foreslås derimod, at skifteretten afgør spørgsmålet om tillægsskat i tilfælde, hvor der ved dødsfaldet er fastsat en straf, der ikke er fuldbyrdet, og et krav om tillægsskat ikke anerkendes. Det findes fuldt forsvarligt at henlægge denne kompetence til skifteretten med den deraf følgende forenkling for både myndigheder og boet.

Efter *stk. 7* skal skattemyndighederne fremsætte et krav om tillægsskat inden for de stramme tidsfrister, der gælder efter § 87, hvis ikke kravet skal fortabes.